

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 250/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Саша Милетић, адвокат у ..., против тужених Предузеће за прераду алуминијума „NISSAL“ ДОО у стечају из Сремске Митровице, кога заступа Маја Перовић, адвокат у ..., ББ из ..., кога заступа Драган Лазаревић, адвокат у ... и ВВ из ..., коју заступа Душан Живковић адвокат у ..., ради утврђења, вредности спора 1.017.668,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7452/22 од 19.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7452/22 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7452/22 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сремској Митровици П 342/21 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник гараже број 6 површине у габариту 16м² и гараже број 8 површине у габариту 15м² изграђене на парцели број .. и уписане у лист непокретности број .. к.о. Ниш-Бубањ по основу уговора о регулисању међусобних права и односа овереног пред Основним судом у Нишу под бројем Ов. 20044/2013 од 02.09.2013. године, решења о грађевинској дозволи Града Ниша-Управе за планирање и изградњу Уп.бр.351-4/2015-06 од 23.03.2015. године и изградње, што би тужени Предузеће за прераду алуминијума „NISSAL“ ДОО у стечају, из Сремске Митровице, ББ и ВВ, обоје из ..., били дужни да признају и да трпе да се наведена права својине тужиоца упишу код СКН у Нишу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова поступка плати туженом „NISSAL“ ДОО у стечају, из Сремске Митровице износ од 49.500,00 динара, туженом ББ износ од 156.638,34 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности

пресуде па до исплате и туженој ВВ износ од 156.638,34 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, док су преко досуђених износа захтеви тужених за накнаду трошкова поступка одбијени.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7452/22 од 19.09.2024. године, одбијене су као неосноване жалба тужиоца АА, жалба друготуженог ББ и жалба трећетужене ВВ и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени су као неосновани захтеви тужиоца АА, друготуженог ББ и трећетужене ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за утврђење права својине на гаражама ближе описаним у изреци првостепене пресуде. Према разлозима одлуке, тужилац није могао стећи право својине на предметним гаражама из разлога што се доградњом или адаптацијом туђег грађевинског објекта не стиче право својине, ако законом или уговором није другачије одређено, односно, независно од тога да ли је вредност објекта увећана адаптацијом односно реконструкцијом, не може се стећи стварно право на објекту, уколико не постоји законски основ подобан за стицање тог права. Осим тога, у конкретном случају донето је правноснажно решење о озакоњењу спорних гаража по основу кога је тужени „NISSAL“ ДОО укњижен као власник истих у катастру непокретности, па нижестепени судови закључују да су законита даља располагања предметним гаражама на друготуженог и трећетужену који су савесни стицаоци права својине на истим.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, али погрешна примена материјалног права, сама по себи, без испуњености осталих услова прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, није довољан разлог за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Ревидент

не указује у ревизији која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити указује на другачије одлуке судова у истоветној чињеничноправној ситуацији. Указивање ревидента на постојање сумње у криминалне радње органа управе који је легализовао предметне гараже и омогућио упис права својине на првотуженог, нису разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити разлог посебне ревизије може бити преиспитивање примене материјалног права на основу ког су предметне гараже легализоване у управном поступку.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 18.02.2019. године. Вредност предмета спора износи 1.017.668,00 динара, што представља противвредност од 8.619,48 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић